

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť SPP, a. s., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. R., B., ktorou namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nečinnosťou Ministerstva financií Slovenskej republiky spočívajúcou v nekonaní o vrátení preplatku osobitného odvodu do štátneho rozpočtu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť SPP, a. s. o d m i e t a pre jej neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

SPP, a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), podala sťažnosť doručенú ústavnému súdu 13. februára 2003, v ktorej požadovala, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) a prikázal tomuto ministerstvu konať o vrátení preplatku osobitného odvodu do štátneho rozpočtu podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom poriadku (správny poriadok).

Ústavný súd zo spisu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 61/02 zistil, že v tomto konaní podala sťažovateľka sťažnosť rovnakého obsahu a s rovnakým návrhom na rozhodnutie vo veci samej. Senát ústavného súdu odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože od 1. januára 2002 ochrana pred nečinnosťou orgánu verejnej správy, ktorú sťažovateľka namietala v tomto konaní, patrila do právomoci správneho súdnictva (§ 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 501/2001 Z. z.).

V tomto konaní sťažovateľka predložila spolu so sťažnosťou uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sž 77/02, ktorým 28. októbra 2002 bolo konanie v správnom súdnictve o žalobe proti ministerstvu financií zastavené pre nedostatok právomoci najvyššieho súdu z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Z tohto uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľka vyvodila vyčerpanie všetkých právnych prostriedkov ochrany namietaných základných práv, a preto tvrdila, že už je daná právomoc ústavného súdu.

Preto sťažovateľka podala sťažnosť rovnakého obsahu ako v konaní sp. zn. II. ÚS 61/02.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v konaní o sťažnostiach podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Vo veci sťažovateľky ústavný súd rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 61/02. Sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci, pričom právomoc patrí k podmienkam

konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd okrem tohto zistenia z obsahu terajšej sťažnosti zistil, že táto sťažnosť má rovnaký obsah, ako i návrh na rozhodnutie vo veci samej. Na tomto konštatovaní ústavný súd trvá napriek tomu, že sťažovateľka predložila uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž 77/02. Toto uznesenie neodstránilo nedostatok právomoci ústavného súdu v tomto konaní. Z jeho obsahu vyplýva len to, že najvyšší súd zastavuje konanie pred ním pre nedostatok svojej právomoci.

Odstránenie takého nedostatku právomoci ústavného súdu, ktorý bol zistený v konaní sp. zn. II. ÚS 61/02, však nemôže nastať len z dôvodu, že všeobecný súd rozhodne o veci predtým predloženej na rozhodnutie ústavnému súdu. Ak zákonom (zákon č. 501/2001 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky súdny poriadok) došlo k rozšíreniu právomoci správneho súdnictva rozhodovať o nečinnosti orgánov verejnej správy, a preto došlo k zúženiu právomoci ústavného súdu rozhodovať o nečinnosti ministerstva financií (aj iných orgánov verejnej správy), nemožno odstraňovať tento nedostatok právomoci ústavného súdu len uplatnením nároku na súdnu ochranu pred všeobecným (správnym) súdom a potom po rozhodnutí súdu v správnom súdnictve ten istý nárok na ochranu znovu uplatniť voči ministerstvu financií na ústavnom súde. Na vznik právomoci ústavného súdu by bolo v danom prípade nutné opätovne zákonom rozšíriť právomoc ústavného súdu (zúžením právomoci správneho súdnictva), k čomu však nedošlo. Z toho vyplýva, že ani súčasná sťažnosť nebola podaná v situácii, v ktorej je daná právomoc ústavného súdu.

Na základe obsahu posudzovanej sťažnosti, rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 61/02 zo 17. apríla 2002, uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž 77/02 v súlade s § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde a vychádzajúc z uvedených záverov ústavný súd odmietol sťažnosť pre jej neprípustnosť, ktorá spočíva v prekážke veci rozsúdenej bez toho, aby sa zmenili ústavné a zákonné predpoklady na posudzovanie právomoci ústavného súdu v tomto konaní oproti konaniu sp. zn. II. ÚS 61/02 (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pre úplnosť pripomína, že sťažovateľka mala a mohla, za splnenia zákonných predpokladov, podať sťažnosť proti najvyššiemu súdu, ak sa domnievala, že najvyšší súd nekonal v súlade s jeho právomocou. Ústavný súd však nemôže alternovať

a nahrádzať rozhodovanie najvyššieho súdu tak, ako to navrhla sťažovateľka v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomu rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2003